

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/41/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200869
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200869.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: Z.. K. M., bytom B. XX, Q. K., zastúpeného JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, so sídlom Hradné námestie 29, Kežmarok, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-160/PK-2009 zo dňa 16. februára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/159/2010-42 zo dňa 15. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/159/2010-42 zo dňa 15. mája 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-160/PK-2009 zo dňa 16. februára 2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu zo dňa 16. novembra 2009 a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 440 zo 4. novembra 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu vzhľadom na jeho vecný neúspech nepriznal, keďže základnou podmienkou náhrady je čo i len čiastočný úspech v konaní.

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že dňa 10. septembra 2009 bola riaditeľom OR PZ a zástupcom riaditeľa OR PZ a súčasne riaditeľom ÚJKP OR PZ Stará Ľubovňa na ODI OR PZ Stará Ľubovňa vykonaná kontrola zameraná na zisťovanie alkoholu v organizme policajtov v čase výkonu štátnej služby. U žalobcu bola dychová skúška vykonaná

el. meračom zn. Dräger pozitívna a v čase 8.02 h bola u neho zistená hodnota 0,19 mg/l alkoholu v krvi. Žalobca odber krvi nežiadal. Po uplynutí cca 10-12 minút od prvej dychovej skúšky bol žalobca podrobený opakovanej dychovej skúške tým istým el. meračom zn. Dräger s výsledkom 0,19 mg/l. Pre totožnosť výsledkov oboch skúšok nebol výsledok opakovanej skúšky vytlačený.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následne vydanie oboch rozhodnutí bolo vykonané na základe zákona a v jeho medziach.

Konštatoval, že pri rozhodovaní v personálnom konaní správne orgány aplikujú princíp voľného hodnotenia dôkazov, spočívajúci v tom, že v hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. slobodný. V hodnotiacej činnosti je obmedzený iba pravidlami formálnej logiky, ktorým hodnotiace úsudky nesmú odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a zrozumiteľne odôvodniť. Zároveň má povinnosť prikloniť sa - za použitia už uvedených zásad logického myslenia - k jednému z viacerých tvrdení a iné odmietnuť. Pokiaľ teda žalovaný považoval tvrdenia žalobcu, že pozitívna dychová skúška, pri ktorej mu bola opakovane nameraná hodnota alkoholu 0,19 mg/l, čo v prepočte predstavuje 0,40 ‰, je spôsobená požitím lieku - Hoffmanských kvapiek, za účelovú obranu, postupoval striktnie v medziach zásad logického myslenia. K tomuto záveru dospel na základe vnútornej rozpornosti tvrdení žalobcu. Tento mal podľa vlastných tvrdení vypiť 0,5 dcl, čím nezanedbateľne prekročil určenú terapeutickú dávku (10-15 kvapiek lieku). Taktiež tvrdil, že tak počas 35 minút vypil polovicu balenia - fľaštičky lieku. Bezprostredne po opakovane pozitívnej dychovej skúške na alkohol však požitie žiadnych liekov neuviedol, a to napriek tomu, že k ich poslednému užitiu malo dôjsť sedem minút pred vykonaním dychovej skúšky, a tiež napriek svojvoľnému prekročeniu terapeutickú dávku žalobcom, ktorý ako príslušník PZ zaradený na výkon štátnej služby na oddelení dopravného inšpektorátu si musel byť vedomí skutočnosti, že užitie niektorých liekov mohlo ovplyvniť hladinu alkoholu v dychu. Súčasne súd prvého stupňa pokladal za nedôveryhodné tvrdenie žalobcu, že nevedel, že Hoffmanské kvapky obsahujú alkohol, keďže ako vyplýva aj zo žalobcom predloženého znaleckého posudku, tieto obsahujú 75 % etanolu. Pokiaľ by žalobca požil ním uvádzané množstvo lieku, resp. množstvo 0,6 - 0,7 dcl, ktoré by podľa znaleckého posudku mohlo spôsobiť namerané množstvo alkoholu v dychu, je pri tejto koncentrácii len veľmi málo pravdepodobné, že by pri požití zmyslovo nezacítil prítomnosť alkoholu - etanolu v kvapkách.

Krajský súd sa taktiež stotožnil s tvrdením žalovaného, že žiaden právny predpis mu neukladá nariaďovať, resp. vyzývať žalobcu, aby sa podrobil odberu krvi, pričom žalobca o odber nepožiadaval napriek tomu, že ako policajt zaradený na oddelení dopravného inšpektorátu musel o tejto možnosti vedieť. K tvrdeniu žalobcu, že mu bola odopretá možnosť opätovnej (tretej) dychovej skúšky po uplynutí dlhšieho času ako 10-12 minút, uviedol, že tieto tvrdenia nie sú podporené obsahom spisu a neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by ich potvrdzoval. Zároveň uviedol, že žalovaný postupoval zákonne, pokiaľ nepribral do konania ďalšieho znalca, ktorý by mal odstrániť rozpory medzi výsledkom odborného skúmania KEÚ PZ a žalobcom predloženým znaleckým posudkom. Poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyjadrený v uznesení č. k. III. ÚS 345/04-11, podľa ktorého zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktorú sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností, relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že pokiaľ mal žalovaný na základe výsledku skúmania KEÚ PZ, o nestrannosti ktorého ako expertíznej inštitúcie PZ ani súd prvého stupňa nemal pochybnosť, ako aj na základe znaleckého posudku predloženého žalobcom, za preukázané, že požitie uvedenej terapeutickú dávky Hoffmanských kvapiek nemohlo spôsobiť zvýšenie hodnoty alkoholu v dychu žalobcu na hodnotu nameranú počas oboch dychových skúšok, nebolo potrebné vykonávať ďalšie znalecké dokazovanie. Za správny považoval aj záver žalovaného, že aj v prípade požitia 0,6-0,7 dcl lieku by došlo k porušeniu § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to konkrétne požívaním liečiv, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby.

Námietku žalobcu, že bol nedostatočne zistený skutkový stav, ak neboli ako svedkovia vypočuté osoby, s ktorými predchádzajúci deň požíval alkoholické nápoje, a to k obsahu a množstvu týchto nápojov, pokladal za neopodstatnenú, nakoľko ak by správny orgán takto postupoval, porušil by zásadu hospodárnosti konania, keďže takéto dokazovanie by ničím neprispelo k zisteniu skutkového stavu veci. Dodal, že neexistuje povinnosť príslušníka PZ nevypiť pred nástupom do služby určité množstvo, resp. druh alkoholu, ale povinnosť nenastupovať do štátnej služby a nevykonávať štátnu službu pod jeho vplyvom.

Krajský súd sa plne stotožnil s argumentáciou služobných orgánov, že v uvedenom konaní žalobcu je potrebné vidieť porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho prípadné ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zdôraznil, že z obsahu služobnej prisahy vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj nasadením vlastného života. Zároveň aj povinnosť riadiť sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Doplnil, že k základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. patrí aj povinnosť svedomito si plniť úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadeného, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu. Preto súd prvého stupňa po preskúmaní postupu a napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že konanie žalobcu, uvedené v napadnutom rozhodnutí, je v rozpore s obsahom služobnej prisahy a nezodpovedá ani uvedeným služobným povinnostiam príslušníka PZ, pretože by to bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/159/2010-42 zo dňa 15. mája 2012 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-160/PK-2009 zo dňa 16. februára 2010, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 440 zo dňa 4. novembra 2009 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, a to z dôvodov obsiahnutých v § 205 ods. 2 písm. d/, f/ OSP, keď súdu prvého stupňa vyčítal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že súd prvého stupňa sa dostatočne nezaoberal jeho dôvodmi uvedenými v žalobnom návrhu, ktorými poukazoval na to, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom administratívneho spisu, a že je nepostačujúce na posúdenie veci. Ďalej namietal, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne nezaoberal s navzájom si odporujúcimi dôkazmi, napr. odborným skúmaním KEU PZ a znaleckým posudkom znalca F.. T. U., s ktorým sa v odôvodnení vysporiadal jednou vetou, pričom ani tá podľa žalobcu nezodpovedá záverom uvedeným v tomto posudku. Súčasne poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení súd nevyhodnotil niektoré dôkazy, potvrdzujúce závery žalobcu, keď súd prvého stupňa nespomenul výpoveď P. X. X., taktiež prítomného pri dychovej skúške, uvádzajúceho vo svojom zázname skutočností, ktoré popierajú to, čo uviedli L.. L. a F.. X. B.. S ohľadom na uvedené pokladal odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nepresvedčivé, a preto aj v podanom odvolaní opätovne poukázal na totožné dôvody, ktoré už uviedol v žalobnom návrhu. Zhodne s podanou žalobou namietal, že žalovaný nedisponuje žiadnym priamym dôkazom a ani logickým súhrnom takých nepriamych dôkazov, ktoré by jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že pozitívna dychová skúška žalobcu bola skutočne následkom požitia alkoholu, ako to tvrdí žalovaný, a nie po požití lieku (Hoffmanských kvapiek), ako to tvrdí žalobca. Súčasne uviedol, že postup nadriadených žalobcu pri vykonávaní dychovej skúšky považoval za čudný a neobvyklý, ktorým jednak už vopred zmazali možnosť objektívneho posúdenia veci, ďalšie dokazovanie a preukázanie prípadného protiprávneho konania žalobcu, a zároveň evidentne porušili interné právne normy, s ktorými boli predtým riadne oboznámení, čím porušili povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. Mal za to, že jeho návrhy boli okamžite zamietnuté, čo bolo jednoducho

odôvodnené tým, že je to iba jeho účelová obrana, aby nebol prepustený, keďže žalobca navrhol, aby bolo vykonané znalecké dokazovanie, ktoré by potvrdilo, že jeho pozitívna dychová skúška bola následkom požitia lieku. Súčasne navrhol vypočutie svedkov, ktorí by potvrdili kde, v akom čase a aký alkohol požil deň predtým a vyjadrili by sa k jeho zdravotným ťažkostiam. Uvedené pokladal za porušenie svojho práva na obhajobu a riadne objasnenie veci v tomto konaní, ako aj porušenie § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zo strany oprávneného orgánu. Ďalej uviedol, že v správnom konaní namietať a spochybniť postup pri vypracovaní tohto skúmania, kde vzniesol aj námietku zaujatosti, ako aj nezávislosti KEU PZ ako inštitúcie PZ, ktorou námietkou sa prvostupňový orgán však nezaoberal.

Taktiež namietať nesprávnosť tvrdenia, že dňa 10. septembra 2009 v čase okolo 07.20 h a následne v čase o 07.55 h mal užiť Hoffmanské kvapky (bez udania presného množstva požitých kvapiek), ktoré tvrdenie pokladal za vymyslené, nakoľko ešte dňa 29. septembra 2009 v zápisnici o doplnenom výsluchu presne a jasne vyjadril, že fľaštička od kvapiek mala cca 0,1 l, teda 1 dcl, a že z nej vypil na dvakrát asi 0,5 dcl kvapiek. Napádal najmä skutočnosť, že žalovaný použil tento výsledok skúmania ako hlavný podklad pre vyjadrenie záveru, že jeho dychová skúška bola pozitívna práve z dôvodu požitia alkoholu. Zároveň namietať, že znaleckým posudkom F. T. U. č. 63/2009 z 29. októbra 2009, ktorý žalobca nechal vyhotoviť na vlastné náklady, boli jasne spochybnené výsledky skúmania KEU PZ. Poukázal na jeho záver, že v prípade žalobcu vzhľadom na dva rovnaké výsledky dychovej skúšky v časovom odstupe 10-12 min sa tento nenachádzal vo vylučovacej fáze, a preto nie je možné vykonať spätný prepočet, a ani určiť týmto spôsobom hladinu alkoholu v krvi v čase nástupu do práce dňa 10. septembra 2009 o 07.30. Odkázal aj na konštatovanie znalca, že výsledok dychovej skúšky žalobcu nemohol byť spôsobený požitím alkoholických nápojov v predchádzajúci deň, avšak na druhej strane nevyvrátil tvrdenia žalobcu o dobe a množstvách požitých Hoffmanských kvapiek pred vykonaním pozitívnej dychovej skúšky. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na záver znalca ohľadom skutočnosti, že pri vykonávaní dychových skúšok bolo zo žalobcu cítiť zápach po alkohole, v ktorom závere znalec označil za veľmi pravdepodobné, že po požití cca 0,5 dcl Hoffmanských kvapiek, je možné cítiť zápach po alkohole, ktorý však môže byť zvýraznený prítomnosťou dietyléru.

Za závažné pochybenie žalovaného žalobca pokladal, že tento nevykonával ďalší dôkaz, v danom prípade nevyhnutný pre objektívne posúdenie rozporu v dôkazoch, teda výsledku skúmania KEU PZ a znaleckého posudku, keď nepribral do konania ďalšieho znalca, ktorý by pomohol uvedené rozpory odstrániť. Súčasne namietať, že riaditeľ OR PZ a jeho zástupca sa dopustili závažných chýb pri vykonávaní prvej pozitívnej dychovej skúšky žalobcu, čím zmarili kľúčový dôkazný prostriedok, keď ani na žiadosť žalobcu mu neumožnili vykonať opakovanú dychovú skúšku, alebo podľa potreby aj viaceré opakované dychové skúšky s väčším časovým odstupom. Pokladal za nesprávne, že žalobcu nevyzvali, aby sa podrobil odberu krvi, čo sa bežne v takýchto prípadoch robí. Poukázal aj na usmernenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie personálnych a sociálnych činností č. SPC-625/1-2005 z 4. novembra 2005, v ktorom sa uvádza, že ako dôkaz na prijatie záveru o požití alkoholu je potrebné vykonať dychovú skúšku aspoň dvakrát v časovom odstupe najmenej 15 minút, prípadne námietky policajta o požití napr. liekov s obsahom alkoholu je potrebné riešiť posúdením odborným pracoviskom, pretože to vyžaduje odborné znalosti, nevynímajúc ani znalecký posudok. Takéto dokazovanie je na mieste práve v prípade, ak skutkové zistenie o alkohole v dychu má viesť k záveru o požití alkoholu a k takému dôsledku, akým je skončenie služobného pomeru prepustením, pričom mal za to, že jeho nadriadení nepostupovali v súlade s týmto usmernením.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zdôraznil, že obligatórnym dôvodom prepustenia je splnenie dvoch základných podmienok, a to v prvom rade buď porušenie služobnej prísahy alebo porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, teda nepostačuje porušenie žiadnej nižšej intenzity. Mal za to, že nič neporušil, keď na súkromnej návšteve v byte požil deň predtým nejaký alkohol, po požití ktoré slušne išiel domov. Navyše dodal, že druhou obligatórnou podmienkou je existencia stavu, keď ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa žalobcu jeho konaním ani v jednom prípade nebol

naplnený obligatórny dôvod prepustenia tak, ako to uvádza cit. ustanovenie zákona č. 73/1998 Z. z. Konštatovanie zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a zvlášť hrubého porušenia služobnej povinnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného pokladal iba za frázy opísané zo zákona, ktoré nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi.

V závere odvolania dal do pozornosti, že pri posudzovaní otázky ďalšieho pôsobenia policajta v služobnom pomere v PZ, je potrebné posudzovať a zohľadňovať i predchádzajúce výsledky v jeho služobnej činnosti, záslužné činy, odmeny, ale aj disciplinárne opatrenia, zvlášť pri konaniach v súvislosti s požívaním alkoholu. V spojitosti s tým poukázal na konštatovanie v preskúmanom rozhodnutí, že v minulosti bol hodnotený ako jeden z najlepších policajtov na ODI ORPZ a doposiaľ bol 45-krát disciplinárne odmenený a ani raz mu nebolo uložené disciplinárne opatrenie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko ho pokladal za vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj v dostatočnom rozsahu odôvodnený, pričom prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. V plnom rozsahu sa pridržiaval vyjadrenia k podanej žalobe, ktorým sa vyjadril ku všetkým námietkam žalobcu, uvádzaným aj v podanom odvolaní. Uviedol, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bolo porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutočnosťou, ktorá tento dôvod zakladala bolo to, že žalobca dňa 10. septembra 2009 o 07.30 h nastúpil podľa plánu služieb do výkonu služby ako príslušník realizujúci dopravné nehody s plánovaným ukončením o 19.30 h, pričom nadriadenému neoznámil žiadne prekážky, ktoré by mu bránili službu vykonávať. V čase o 08.02 h bol nadriadeným podrobený dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v jeho dychu prístrojom zn. Dräger Alcotest v.č. 0146 s pozitívnym výsledkom 0,19 mg/l, čo v prepočte činí 0,40 ‰ alkoholu. Z uvedeného dôvodu bol asi o 10-12 min podrobený opakovanej dychovej skúške. Nakoľko jej výsledok bol totožný s prvou skúškou, tento druhý tlačiarňou vytlačený nebol. Podľa odborného vyjadrenia KEÚ PZ za predpokladu, že nameraná hodnota 0,40 ‰ etanolu v krvi je zvyšková hodnota po konzumácii alkoholických nápojov, potom by v čase nástupu do výkonu služby o 07.30 h mal mať žalobca v krvi 0,50 ‰ alkoholu. Ak by žalobca požil pred vykonaním prvej dychovej skúšky o 07.55 h Hoffmanské kvapky v terapeutickej dávke 15 kvapiek, nemohol mať pri prvej ani druhej dychovej skúške v dychu etanol v nameranej koncentrácii.

Uviedol, že v zmysle ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu "porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom", pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Ďalej uviedol, že žalovaný mal k dispozícii zápis o vykonanej dychovej skúške žalobcom (výstup z tlačiarne), záznam z kontroly č. ORP-48-9/JKP-09, vyjadrenia žalobcu o tom, že deň pred vykonanou dychovou skúškou vo večerných hodinách požíval alkoholické nápoje, pričom aké množstvo a druh alkoholických nápojov v predmetný večer požil neuviedol, pričom predmetné kvapky mal užiť iba ráno pred nástupom do služby. Rovnako tak zápisnicu o výsluchu žalobcu ako účastníka konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, v ktorej už uviedol, že dňa 9. septembra 2009 bol na návšteve, kde „skonsumoval alkoholické nápoje a to 3 plechovkové svetlé 10-stupňové pívá a 3 až 4 poháriky nie poldeci, ale menšie, alkoholu značky Vódla Nicolaus 38%", zápisnicu o výsluchu účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, v ktorej uviedol, že pred jeho odchodom do práce okolo 07.20 h požil Hoffmanské kvapky, kde odpil asi jednu tretinu obsahu fľaštičky, ktorá má obsah asi 0,1 l, avšak nevedel, či bola plná a tieto kvapky užil ešte aj v čase o 07.55 h. K dispozícii mal aj vyjadrenie žalobcu zo dňa 21. októbra 2009, kde taktiež uviedol, že dňa 9. septembra 2009 požil alkoholické nápoje a predmetné kvapky. Doplnil, že súčasťou spisového materiálu boli aj zápisnice o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci X.. P.. P. L. - riaditeľa OR PZ v Starej Ľubovni zo dňa 21. septembra 2009 a F.. F.. X. B. - zástupcu riaditeľa OR PZ v Starej Ľubovni zo dňa

23. septembra 2009, v ktorých uviedli, že žalobca po pozitívnej dychovej skúške uviedol, že dňa 9. septembra 2009 vo večerných hodinách požíval alkohol v byte nejakého známeho, ktorý sa mal vrátiť z pobytu v USA, pričom mal sedieť do neskorých nočných hodín a do služby nastúpil s domnienkou, že už nebude pod vplyvom alkoholu. Taktiež v nich uviedli, že žalobcu neuvádzal, že by bol pod vplyvom nejakých liekov, alebo že by bol užil nejakú látku. Následne dali do pozornosti, že odber krvi alebo lekárske ošetrenie žalobca nežiadal. Počas vykonávania dychovej skúšky stáli vedľa žalobcu, pričom cítili výpary od alkoholu, čo sa potvrdilo aj samotným pozitívnym výsledkom dychovej skúšky. V zázname z kontroly na požívanie alkoholických nápojov na ODI dňa 10. septembra 2009 riaditeľ ODI X.. P. X. X. okrem iného uviedol, že riaditeľ OR PZ v Starej Ľubovni žalobcu vyzval, aby sa podrobil dychovej skúške, pričom jej výsledok bol 0,19 mg/l a následne bol vytlačený na tlačiarňu. Na to žalobca uviedol, že nie je možné, aby nafúkal, že síce predchádzajúci deň požíval alkoholické nápoje, ale v tak malom množstve a s takým časovým odstupom, že neverí, že skúška bola pozitívna. Preto vykonal ešte jednu skúšku asi po cca 10-12 min, ktorá mala rovnaký výsledok 0,19 mg/l. Táto skúška však vytlačená nebola.

Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že ak žalobca svoju obranu založil na užití Hoffmanských kvapiek, pričom užil väčšiu ako terapeutickú dávku 15 kvapiek, porušil tým aj § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého policajt je povinný nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby a v dobe výkonu štátnej služby ani mimo týchto miest, nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby a dodržiavať ustanovený zákaz fajčenia na miestach, kde sa vykonáva štátna služba, ak si to vyžaduje dôležitý záujem štátnej služby, minister môže povoliť požívanie alkoholu, požívanie a liečiv obsahujúcich alkohol. Taktiež ako účelová obrana bolo vyhodnotené aj tvrdenie žalobcu, že nepoznal zloženie kvapiek. Vyjadril sa, že ak si ich žalobca ordinoval sám bez konzultácie s lekárom alebo na jeho odporúčanie, bol povinný zistiť si ich zloženie, nehovoriac o tom, že ako pracovník zaradený na úseku riešenia dopravných nehôd určite také vedomosti mal. Dodal, že v zmysle I. časti bodu 3 rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 o úlohách na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 sa za porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom považuje, ak sa u policajta pri nástupe do výkonu služby alebo počas výkonu služby zistí, že je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok. Zdôraznil, že so všetkými uvedenými povinnosťami bol žalobca riadne oboznámený, a teda vedel aké následky, v prípade ich porušenia, môže očakávať. Napriek tomu, že vedel o nástupe do výkonu štátnej služby v predmetný deň, na jej výkon sa patrične nepripravil, ale požíval alkohol v takom množstve, že štátnu službu vykonával pod jeho vplyvom.

Mal za to, že konanie žalobcu bolo s ohľadom na sprísnené opatrenia na elimináciu negatívnych javov v PZ o zmiernenie negatívneho ohlasu verejnosti na požívanie alkoholu príslušníkmi PZ (a z toho vyplývajúcich závažných následkov), krajne nezodpovedné a odporujúce obsahu služobnej prisahy, ku ktorej plneniu sa dobrovoľne zaviazal. Konštatoval, že pokiaľ ide o to, či zistený alkohol v dychu u žalobcu pochádza práve z požitých kvapiek, obsahujúcich alkohol, alebo z akéhokoľvek požitého alkoholického nápoja, ktorý mal požívať pred dychovou skúškou, nie je možné skúmaním zistiť, keďže týmto sa zisťuje iba prítomnosť alkoholu v dychu, prípadne v krvi. Zdôraznil, že žalobca bol so všetkými povinnosťami oboznámený a vedel, aké následky môže očakávať, ak sa u neho počas výkonu štátnej služby v jeho dychu zistí prítomnosť alkoholu alebo iných návykových látok. S ohľadom na uvedené sa vyjadril, že žalobou napadnuté rozhodnutie je v dostatočnom rozsahu odôvodnené tak, ako to vyžaduje § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Dal do pozornosti, že práve zo správania sa žalobcu počas vykonávanej kontroly je zrejmé, že si bol vedomý svojho protiprávneho konania, a preto vo svojich vyjadreniach už uvádza skutočnosti tak, aby sa zbavil svojej zodpovednosti. Avšak jeho vyjadrenia boli žalovaným s poukazom na zadovážené dôkazy vyhodnotené ako účelové. Uviedol, že každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má svojím chovaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ. Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s

povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Hromadný výskyt určitého protispoločenského konania totiž musí vyvolať náležitú odozvu, či už vo forme novej právnej regulácie vzťahov, alebo využívaním prísnejších opatrení, ktoré platný predpis dáva k dispozícii. Zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa občan stáva príslušníkom PZ - kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu - vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, tak ako sa k tomu zaviazali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. augusta 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. februára 2010, č. p.: SLV-160/PK-2009, ktorým tento zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 440 zo dňa 4. novembra 2009 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. V súvislosti s uvedeným, s návrhom na prepustenie príslušníka PZ vyjadril príslušný odborový orgán súhlasné stanovisko a uviedol, že nemá výhrady voči tomuto návrhu. Žalobca bol s návrhom aj podkladovým písomným materiálom riadne oboznámený, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 21. septembra 2009 k nemu okrem iného poukázal na skutočnosť, že noc predtým mal žalúdočné a tráviace problémy, a preto ráno pred nástupom požil Hoffmanské kvapky. Súčasne uviedol, že kvapky nebolo cítiť alkoholom.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán ďalej uviedol, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočíva v tom, že menovaný nebol čestný a disciplinovaný príslušník PZ, keď napriek oboznámeniu so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholu nastúpil do výkonu riadne plánovanej služby pod jeho vplyvom a v tomto stave aj službu vykonával. Súčasne uviedol, že žalobca svojím konaním porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom tým, že nevykonával štátnu

službu riadne, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z.) a rozkazom nadriadeného (časť I. písm. a/ bod 9 rozkazu MV SR č. 6/1997), čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta, uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu. Taktiež mal za to, že ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti. Podľa zhodnotenia služobnej činnosti žalobca dosahoval veľmi dobré výsledky a patrí medzi najlepších policajtov na ODI OR PZ Stará Ľubovňa. Podľa prehľadu o jeho odmenách a trestoch doposiaľ bol 45-krát disciplinárne odmenený, disciplinárne opatrenie mu uložené nebolo, avšak svedomitě plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je základnou povinnosťou každého príslušníka PZ, a preto ním nemožno ospravedlniť konanie, ktorého sa menovaný dopustil.

Dôvod prepustenia menovaného zo služobného pomeru nadriadený zistil najskôr dňa 10. septembra 2009 na základe výsledku vykonanej dychovej skúšky a následného vlastného šetrenia.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, pričom k nim doplnil, že žalobca bol naposledy preškolený dňa 15. apríla 2009 z rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 1/2002 o úlohách na zamedzenie protiprávneho konania príslušníkov PZ v súvislosti s požívaním alkoholu alebo iných návykových látok v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 62/2003 a rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 o úlohách na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003. Podrobne sa vyporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe presne a úplne zisteného skutkového stavu veci a zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. bola dodržaná. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali jeho zmenu alebo zrušenie, preto považoval podaný rozklad za nedôvodný.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP), ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa ods. 2 oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to,

či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia, ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že sa nedopustil protiprávneho konania, pretože pozitívna dychová skúška, pri ktorej mu bola opakovane nameraná hodnota alkoholu 0,19 mg/l, čo v prepočte činí 0,40 ‰, je spôsobená požitím lieku - Hoffmanských kvapiiek, odvolací súd túto argumentáciu považuje za účelovú. V konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, ako vyplýva z administratívneho spisu, žalovaný preukazoval tú skutočnosť, že žalobca napriek oboznámeniu sa so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholu (nulová tolerancia), nastúpil do výkonu riadne plánovanej služby pod jeho vplyvom a v tomto stave aj službu vykonával, pričom išlo o príslušníka PZ zaradeného do oddelenia dopravného inšpektorátu. Toto konanie žalobcu bezpochyby je porušením služobnej disciplíny, pretože ako príslušník PZ musel vedieť, aké sú jeho povinnosti a akým následkom sa ich nespĺnením vystavuje.

Pokiaľ žalobca namietal neadekvátnosť postihu vzhľadom na jeho doterajší riadny výkon služby, odvolací súd zdôrazňuje, že aktívne a svedomité plnenie úloh policajta pri výkone štátnej služby nemôže ospravedlňovať protiprávne konanie policajta ani byť poľahčujúcou okolnosťou pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej disciplíny.

Odvolací súd uvádza, že § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy a preto žalovaný nepochybil, keď za danej situácie nepovažoval za rozhodujúcu skutočnosť, že žalobca si doposiaľ riadne plnil svoje služobné povinnosti. Ohľadom námietky žalobcu, že splnenie podmienky zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a zvlášť hrubého porušenia služobnej povinnosti žalovaný odôvodnil nedostatočne, odvolací súd uvádza, že zákon č. 73/1998 Z. z. nie je možné porovnávať s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ustanovuje vyššiu mieru zodpovednosti a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu. Citovaný zákon kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje, čo v konečnom dôsledku znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony. Naopak prirodzeným je očakávanie, že policajt pri svojom postavení bude príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, tak ako sa k tomu zaviazal zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 cit. zákona. Preto konanie žalobcu, keď napriek oboznámeniu sa so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholu, nastúpil do výkonu riadne plánovanej služby pod jeho vplyvom a v tomto stave aj službu vykonával, pričom išlo o príslušníka PZ zaradeného do oddelenia dopravného inšpektorátu, je potrebné kvalifikovať ako konanie, ktorým sa žalobca dopustil porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho prípadné ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.